

96. Grimmer han gaar paa Gulvet.

(Grimmer og Kamper.)

Gammel Kæmpevisemelodi.

Con brio.

1. Grim - mer han gaar paa Gul - vet, han kan vel le - ge med

Sværd. I gi - ve os Jom - fru In - ge - borg, ud - i vor Her - res

Færd, nu sej - ler han Grim - mer af Lan - det.

2. „Mig tykkes, du est saa liden,
Du kan dig ikke omhugge;
Hvor du kommer blandt andre Kæmper,
De drive dig alt tilrygge.“

3. „Ikke er jeg saa liden,
Jeg kan mig jo vel væрге;
Naar jeg slaas med Kæmper,
Jeg vel mit Sværd kan røre.“

4. „Kamperen bor paa Birtingsland,
Han er en Kæmpe saa bold;
Kan du hannem til Jorden fælde,
Min Datter maa du volde.“*

5. Det meldte hun den unge Mø:
„Min Fader vil Eder forraade;
Kæmper er Eder altfor stærk,
Fører Eder i stor Vaade.“

6. Men jeg skal laane Eder Hjelm saa god,
Som I maa vel paa lide,
Jeg faar**) Eder Brynien vel saa haard,
Som Sværd skal ej paa bide.

7. Jeg giver Eder Sværdet
Og faar Eder det i Haand,
Det bider saa vel i haarde Jern,
Alt som I hug dermed I Vand.“

8. Det var liden Herr Grimmer,
Han styrer sin Snekke for Land,
Det var storen Kamper,
Han rækker hannem hviden Hand.

9. „Vi ville os gaa paa Vimmings Høj,
Og der skal Striden stande,
Een af os skal Livet lade,
Før vi af Kredsen gange.“

10. Det første Hug, der Kamperen hug,
Han var saa rammer***) i Ord,
Da hug han liden Grimmer,
Saa han faldt neder til Jorde.

11. Det andet Hug kom Grimmer til,
Han hug med højre Hænde.
Han hug i Kampers forgyldte Hjelm,
At Odden i Hjertet vendte.

12. Tak have Grimmer hin Unge,
Han holdt saa vel sin Tro;
Maanedsdag derefter kom
Da lod han sit Bryllup bo. 1)
Folkeviser.

*) tage. **) giver. ***) stærk. 1) berede.